

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceeană - Numărul patruzeci și cinci

Jeff Pippenger

2026-02-12

Numărul patruzeci și cinci

Recenzie

Leviticul douăzeci și trei identifică trei probe în cadrul perioadei Cincizecimii a celor o sută patruzeci și patru de mii. Corelarea primei zile a Sărbătorii Corturilor cu ziua Cincizecimii, iar apoi corelarea celor patruzeci de zile în care Hristos i-a învățat pe ucenici față în față înainte de Înălțarea Sa cu ziua celor dintâi roade creează o structură de ansamblu care reprezintă soliile celor trei îngeri.

Când „moartea, îngroparea și învierea” este aplicată ca un singur reper profetic alcătuit din trei etape, așa cum este reprezentat de botezul lui Hristos, constatăm că, la cinci zile după învierea care are loc în ziua întâilor roade, se încheie, printr-o adunare sfântă, sărbătoarea de șapte zile a azimelor. Astfel, la învierea lui Hristos, care se aliniază cu jertfa întâilor roade, urmează o perioadă de cinci zile.

La sfârșitul structurii care este creată prin alinierea primei zile a Sărbătorii Corturilor cu ziua Cincizecimii, se află un alt jalon cu trei pași, urmat, de asemenea, de cinci zile care ajung până la Cincizecime.

Între acele două „reperे în trei pași urmate de cinci zile” există un interval de treizeci de zile. Când aliniem prima zi a Sărbătorii Corturilor cu ziua Cincizecimii, înțelegem că, cu cinci zile înaintea Sărbătorii Corturilor, a fost Ziua Ispășirii. Cu zece zile înaintea Zilei Ispășirii a fost Sărbătoarea Trâmbițelor. Cele patruzeci de zile în care Hristos a învățat față către față după învierea Sa în ziua Întâilor Roade se aliniază la cinci zile după Sărbătoarea Trâmbițelor și la cinci zile înaintea Zilei Ispășirii.

Reperul în trei trepte al «morții, îngropării și învierii» Sale, urmat de cinci zile până la sfârșitul Sărbătorii Azimilor, este apoi repetat treizeci de zile mai târziu prin reperul în trei trepte al «trâmbițelor, înălțării și judecății», acestea fiind apoi urmate de cinci zile până la Cincizecime. Reperul inițial în trei trepte se definește cu ușurință ca un singur reper cu trei trepte, căci este identificat în mod direct ca atare prin botezul lui Hristos, care simbolizează «moartea, îngroparea și învierea» Lui. Botezul a fost alfa perioadei sacre de 1.260 de zile, care a culminat cu «moartea, îngroparea și învierea» Lui, acestea constituind omega celor 1.260 de zile.

Reperul în trei pași de la sfârșitul perioadei Cincizecimii trebuie recunoscut prin aplicarea profetică. În cele cincizeci de zile ale perioadei Cincizecimii se regăsește aceeași structură atât la început, cât și la sfârșit. Pe baza principiului potrivit căruia Hristos ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, putem identifica Sărbătoarea Trâmbițelor, urmată de Înălțare, urmată de Ziua

Ispășirii, urmată de cinci zile, ca un „reper în trei pași urmat de cinci zile”.

De asemenea, verificăm cele trei etape propuse în lumina criteriilor biblice privind caracteristicile fiecăreia dintre cele trei etape. Aceste trei etape sunt reprezentate în mod repetat în Cuvântul lui Dumnezeu. Ele sunt cei trei îngeri; ele sunt curtea, Locul Sfânt și Sfânta Sfintelor; ele sunt lucrarea Duhului Sfânt de a convinge de păcat, de neprihănire și de judecată. Identificarea Sărbătorii Trâmbițelor, a Înălțării și a Zilei Ispășirii drept aceste trei etape impune ca fiecare dintre ele să se conformeze mărturiei biblice stabilite.

Trâmbițele constituie un mesaj de avertizare și sunt asociate cu primul înger care strigă: «Temeți-vă de Dumnezeu.» Înălțarea lui Hristos este un simbol al slavei celei de-a Doua Veniri a Sa, căci a doua expresie a primului înger este: «Dați-I slavă.» Ziua Ispășirii este simbolul judecății, iar a treia expresie a primului înger este: «a venit ceasul judecății Lui.» Există mai multe modalități de a identifica faptul că caracteristicile profetice ale celor trei trepte din reperul de la sfârșitul perioadei Cincizecimii reprezintă cele trei trepte ale Evangheliei veșnice, unde mulți sunt «curățiți, albiți și încercați.»

Așadar, ai putea vedea că, în primul reper dintre cei trei pași, se aduce ofranda întâilor roade de orz, iar în ultimul reper dintre cei trei pași se aduce ofranda întâilor roade de grâu. Ai putea apoi vedea că cei trei pași alfa ai sezonului Cincizecimii identifică pâinea nedospită, dar reperul omega al celor trei pași identifică pâinea dospită. Ai putea chiar vedea că, în cadrul reperului în trei pași de la început, Hristos a fost înălțat pentru a-i atrage pe toți oamenii, iar în cadrul reperului în trei pași de la sfârșit este înălțat stindardul celor o sută patruzeci și patru de mii pentru a atrage Neamurile.

Primul și al treilea înger sunt același înger la nivel profetic, căci primul este începutul, iar al treilea este sfârșitul. Îngerul dintâi, alfa, anunță deschiderea judecății, iar îngerul cel din urmă, omega, anunță închiderea judecății. Mesajul primului înger a fost împlinit prin împlinirea Islamului la 11 august 1840, iar al treilea înger a fost împlinit printr-o împlinire a Islamului la 9/11. Sora White ne informează că misiunea atât a primului, cât și a celui de-al treilea înger era să lumineze pământul cu slava sa. Alte mărturii sunt numeroase și ele oferă un sprijin amplu pentru identificarea structurii perioadei Cincizecimii, așa cum este expusă în cele cincizeci de zile de la învierea lui Hristos până la Cincizecime, și în primele douăzeci și două de versete din Leviticul 23, precum și în ultimele douăzeci și două de versete din Leviticul 23. Între cele două repere care sunt un reper alcătuit din trei pași urmați de cinci zile se află o perioadă de treizeci de zile care îl reprezintă pe al doilea înger.

Primul jalon al secvenței de zile «trei pași urmați de cinci» este primul înger, cele treizeci de zile constituie al doilea înger, iar al doilea jalon al secvenței de zile «trei pași urmați de cinci» este al treilea înger. Acești trei pași acoperă întreaga perioadă până la Cincizecime, care apoi marchează începutul celor șapte zile ale Sărbătorii Corturilor, care reprezintă revărsarea ploii târzii în timpul crizei legii duminicale, începând cu legea duminicală în Statele Unite și continuând până când Mihail Se ridică și timpul de probă al omenirii se încheie. Structura este divină, dar generează unele considerații serioase.

Considerații serioase

Este evident că piatra de hotar reprezentată de „trâmbițe, înălțare și judecată” este testul de turnesol și al treilea test. Al treilea test este întotdeauna testul de turnesol, în care caracterul se manifestă, dar nu se dezvoltă niciodată.

Caracterul este dezvoltat de o criză. Când, la miezul nopții, glasul stăruitor a vestit: „Iată, Mirele vine; ieșiți în întâmpinarea Lui”, fecioarele adormite au fost trezite din somnul lor și s-a văzut cine făcuse pregătiri pentru acest eveniment. Ambele părți au fost prinse pe nepregătite, dar una era pregătită pentru situația de criză, iar cealaltă a fost găsită nepregătită. Caracterul este dezvoltat de împrejurări. Situațiile-limită scot la iveală adevărata tărie a caracterului. Vreo nenorocire bruscă și neprevăzută, un doliu sau o criză, vreo boală neașteptată sau vreo suferință, ceva care aduce sufletul față în față cu moartea, va scoate la iveală adevărata esență lăuntrică a caracterului. Se va face vădit dacă există sau nu vreo credință reală în făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu. Se va face vădit dacă sufletul este sau nu susținut de har, dacă este untelemn în vas, împreună cu candela.

Vremuri de încercare vin asupra tuturor. Cum ne purtăm sub încercarea și punerea la încercare a lui Dumnezeu? Ni se sting candelile? Sau le păstrăm încă aprinse? Suntem pregătiți pentru orice eventualitate prin legătura noastră cu Acela care este plin de har și de adevăr? Cele cinci fecioare înțelepte nu au putut împărtăși caracterul lor celor cinci fecioare neînțelepte. Caracterul trebuie format de fiecare în parte. Review and Herald, 17 octombrie 1895.

Când sosește borna Sărbătorii Trâmbițelor, caracterul tău este pecetluit pentru totdeauna, ești înălțat ca un stindard, iar păcatele tale sunt șterse pe veci. Cei trei pași reprezintă trei aspecte ale pecetluirii. Sosirea soliei Strigării de la Miezul Noptii îi descoperă pe cei care au untelemn și care sunt înălțați ca un stindard, pe măsură ce păcatele le sunt șterse. Solia, lucrarea și pecetea sunt toate o singură bornă. Este o bornă care „aduce sufletul față în față cu moartea” din pricina unei „nenorociri neașteptate”. Trâmbița Islamului reprezintă acea „nenorocire neașteptată”. În acel moment, solia „Iată, Mirele vine” este proclamată cu cinci zile înainte de legea duminicală, unde solia se schimbă în Strigarea cea tare a îngerului al treilea.

Cele trei trepte ale semnului de hotar sunt elemente identificatoare ale pecetluirii și ale înălțării celor o sută patruzeci și patru de mii, chiar înaintea legii duminicale. Este limpede că piatra de încercare a „trâmbițelor, înălțării și judecării” a fost ilustrată prin adunarea de tabără de la Exeter. Cele cinci zile dintre Ziua Ispășirii și Cincizecime reprezintă cele șaiszeci și șase de zile de la încheierea adunării de tabără de la Exeter, la 17 august, până la 22 octombrie 1844, când ușa s-a închis. Acele șaiszeci și șase de zile din istoria millerită ilustrează zilele de pe urmă și, în această privință, ele ilustrează proclamarea soliei Strigăturii de la Miezul Noptii de către cei o sută patruzeci și patru de mii.

Cele cinci zile până la Cincizecime corespund celor șaiszeci și șase de zile în care milleritiții au proclamat mesajul Strigăturii de la miezul nopții, care a fost de asemenea prefigurată prin intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim. Primul dintre cei trei pași este Sărbătoarea Trâmbițelor, care este a șaptea trâmbiță, sau al treilea vai, sau Islamul din zilele de pe urmă, iar intrarea triumfală a

lui Hristos a fost precedată de dezlegarea unui măgar.

În mod profetic, aceasta indică faptul că dezlegarea asinului marchează începutul intrării triumfale, care este Strigarea de la miezul nopții. Profeția biblică trebuie aplicată, la vremea sfârșitului, celei de-a șasea împărății a profeției biblice - fiara pământului, Statele Unite. Islamul va lovi Statele Unite, așa cum a făcut la 11 septembrie, marcând astfel începutul proclamării Strigării de la miezul nopții printr-o lovitură semnificativă asupra Statelor Unite din partea Islamului, iar încheierea proclamării Strigării de la miezul nopții printr-o altă lovitură semnificativă asupra Statelor Unite din partea Islamului, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul lui.

Solia Cincizecimii este solia strigătului cel tare, iar strigătul cel tare este, pur și simplu, o intensificare a soliei Strigării de la miezul nopții. În istoria millerită, Strigarea de la miezul nopții s-a încheiat când ușa a fost închisă la 22 octombrie 1844, iar ea se încheie când ușa se închide la legea duminicală în zilele de pe urmă. La Cincizecime, Petru a proclamat solia lui Ioel, iar Cincizecimea este încheierea omega a Strigării de la miezul nopții; prin urmare, la începutul ei alfa, Petru, prin necesitate profetică, trebuie de asemenea să prezinte solia lui Ioel. La Strigarea de la miezul nopții, Petru se află în capitolul al doilea din Faptele Apostolilor, în odaia de sus, la ceasul al treilea, iar apoi, în aceeași zi, la ceasul al nouălea, este în templu, proclamând solia lui Ioel.

Petru este simbolul celor o sută patruzeci și patru de mii la Cincizecime, care este sfârșitul Strigării de la miezul nopții, și el este simbolul celor o sută patruzeci și patru de mii la începutul Strigării de la miezul nopții. Pecetluirea și ridicarea celor o sută patruzeci și patru de mii încep odată cu dezlegarea măgăriței, când Islamul lovește. Când milerii au părăsit adunarea de tabără de la Exeter, au dus solia ca un val de maree și i-au prefigurat în mod simbolic pe cei o sută patruzeci și patru de mii care repetă acea experiență.

Această aplicare devine mai serioasă când se recunoaște că Petru îi reprezintă pe cei care proclamă solia Strigătului de la miezul nopții la testul de turnesol și la al treilea test al perioadei Cincizecimii. Ceasul al treilea pentru Petru, la Cincizecime, îl situează în odaia de sus, iar odaia de sus este, de asemenea, cele zece zile dinaintea Cincizecimii. Al doilea test al perioadei Cincizecimii este testul templului, de treizeci de zile, care urmează testului fundamental. Al doilea test al templului cere ca cei credincioși să intre prin credință în Sfânta Sfințelor, unde păcatele lor sunt șterse și unde sunt așezați, prin credință, împreună cu Hristos, în locurile cerești. Cartea Faptelor Apostolilor ne informează că Petru și-a început predica despre cartea lui Ioel la ceasul al treilea, în odaia de sus, apoi, la ceasul al nouălea, era în templu.

Dar Petru, ridicându-se în picioare împreună cu cei unsprezece, și-a înălțat glasul și le-a zis: Bărbați ai Iudeii și toți cei ce locuiți în Ierusalim, să vă fie cunoscută aceasta și luați aminte la cuvintele mele: Căci aceștia nu sunt beți, cum socotiți voi, fiindcă este numai ceasul al treilea din zi. Ci aceasta este ceea ce a fost rostit prin prorocul Ioel. ... Iar Petru și Ioan s-au suit împreună la templu, la ceasul rugăciunii, fiind ceasul al nouălea. Faptele Apostolilor 2:14-16; 3:1.

Hristos a fost pironit pe cruce la ora a treia și a murit la ora a noua. Moartea, îngroparea și învierea Lui sunt un jalon cu trei trepte. A treia treaptă, ziua întâilor roade, începe cele cincizeci de zile care se încheie la Cincizecime. În alfa perioadei Cincizecimii, ora a treia și ora a noua reprezintă un contrast distinct, căci Hristos era viu la ora a treia și mort la ora a noua. Petru era în odaia de sus la ora a treia și în templu la ora a noua.

Perioada Cincizecimii, a celor cincizeci de zile sacre din vremea lui Hristos, a fost o perioadă profetică sacră în legătură directă cu profeția celor două mii trei sute de ani. Ea era în mod deosebit legată de săptămâna finală a celor patru sute nouăzeci de ani pentru națiunea iudaică din Daniel 9. Acea săptămână sacră, în care Hristos a întărit legământul, a fost împărțită în două perioade egale de 1.260 de zile profetice. Centrul acelei săptămâni a fost crucea. Crucea marchează ceasul al treilea și ceasul al nouălea, iar Petru, la Cincizecime, procedează la fel. În anul 34, la încheierea aceleiași săptămâni sacre, când Corneliu a trimis după Petru din Cezareea Maritimă, era ceasul al nouălea.

În Cezareea era un anume bărbat, numit Corneliu, centurion al cohorței numite Cohorta Italiană, om evlavios și temător de Dumnezeu, el împreună cu toată casa lui, care dădea multe milostenii poporului și se ruga totdeauna lui Dumnezeu. A văzut limpede într-o vedenie, pe la ceasul al nouălea al zilei, un înger al lui Dumnezeu intrând la el și zicându-i: Corneliu. Și, când s-a uitat la el, s-a înspăimântat și a zis: Ce este, Doamne? Iar el i-a zis: Rugăciunile tale și milosteniile tale s-au suit spre pomenire înaintea lui Dumnezeu. Și acum trimite oameni la Iope și cheamă pe un anume Simon, căruia i se zice Petru. Faptele Apostolilor 10:1-5.

A doua zi, Petru se suie pe acoperiș ca să se roage pe la ceasul al șaselea.

A doua zi, pe când ei își urmau călătoria și se apropiau de cetate, Petru s-a suit pe acoperișul casei să se roage pe la ceasul al șaselea; și i s-a făcut foarte foame și ar fi mâncat; dar, pe când i se pregătea, a căzut într-o răpire și a văzut cerul deschis și un oarecare vas coborându-se către el, ca o pânză mare legată la cele patru colțuri și lăsată pe pământ; în ea erau tot felul de dobitoace cu patru picioare ale pământului, și fiare sălbatică, și târătoare, și păsări ale cerului. Și un glas i-a zis: Scoală-te, Petre; junghie și mănâncă. Dar Petru a zis: Nicidecum, Doamne; căci niciodată n-am mâncat nimic pângărit sau necurat. Și glasul i-a vorbit iarăși a doua oară: Ceea ce Dumnezeu a curățit, tu să nu numești pângărit. Aceasta s-a făcut de trei ori; și vasul a fost ridicat din nou la cer. Faptele Apostolilor 10:9-16.

Chemarea adresată lui Petru de a veni la Cezareea are loc la ceasul al nouălea, când un înger sosește pentru a i se adresa lui Corneliu. Corneliu îi reprezintă pe ceilalți fii ai lui Dumnezeu, care sunt chemați să iasă din Babilon la legea duminicală. Îngerul care sosește la legea duminicală este a doua voce din Apocalipsa optsprezece, care îi cheamă pe cei încă aflați în Babilon să fugă. Petru îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, iar Corneliu îi reprezintă pe lucrătorii de la ceasul al unsprezecelea, care îi sunt înfățișați lui Petru ca animale necurate. Relația dintre Petru și Corneliu este relația din Apocalipsa șapte, unde cei o sută patruzeci și patru de mii sunt identificați în asociere cu marea mulțime. Lui Petru i s-a poruncit de trei ori să se ridice, să junghie și să mănânce. Ca cei o sută patruzeci și patru de mii, chemarea din partea lui Corneliu este locul unde stindardului i se poruncește să se ridice.

Corneliu se află în Cezareea Maritimă, uneori numită Cezareea de la mare. Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, ne informează că „apele” „sunt popoare, mulțimi, neamuri și limbi”. Apele sunt cei din afara Bisericii lui Dumnezeu, iar în Apocalipsă, ca și în vedenia lui Petru cu dobitoacele necurate, numărul patru reprezintă întreaga lume. Patru dobitoace felurite apar în vedenia lui Petru și se coboară într-o pânză ținută de cele patru colțuri. Relația lui Petru cu Corneliu este, de asemenea, reprezentată de Noe și de dobitoacele care au intrat în arcă.

Petru era în Iope, care înseamnă „strălucitor și frumos”, căci, ca simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii, Petru este stindardul strălucitor și frumos pentru Neamuri. La ceasul al nouălea, Neamurile se trezesc la stindardul pe care Sora White îl identifică drept Sabatul, legea lui Dumnezeu, solia îngerului al treilea și misionarii din întreaga lume care poartă solia zilelor de pe urmă. Corneliu a fost trezit la stindard când îngerul a sosit la ceasul al nouălea în Cezareea de lângă mare. Mesajul, la legea duminicală de Cincizecime, merge apoi către lume — marea.

Înălțarea stindardului este reprezentată, de asemenea, prin înălțarea casei Domnului deasupra munților, iar Petru se ruga pe acoperișul casei, în frumosul și strălucitorul oraș Joppa, la ceasul al șaselea, chiar înainte de legea duminicală a ceasului al nouălea. Când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți, circumstanțele crizei din lume îi vor atrage pe ceilalți copii ai lui Dumnezeu, care încă se află în Babilon, spre a căuta lumina. Ei sunt călăuziți să-l găsească pe Petru pe acoperișul casei din Joppa.

Petru se afla, de asemenea, în Cezareea lui Filip, în Matei, capitolul 16. Cezareea lui Filip, la poalele Muntelui Hermon, purta același nume ca Cezareea de la mare, dar între ele exista un contrast distinct, întrucât un oraș era pe uscat, iar celălalt la mare. Răstignirea lui Hristos la ceasul al treilea și moartea Sa la ceasul al nouălea indică un contrast distinct între viață și moarte. Petru, la Cincizecime, la ceasul al treilea și la cel al nouălea, indică un contrast distinct între odaia de sus și templu. Cezareea de pe uscat sau Cezareea de la mare reprezintă contrastul profetic necesar al ceasului al treilea și al nouălea, dar nu există nicio referință directă la ceasul al treilea când Petru se afla în Cezareea lui Filip. Pe mărturia a doi sau trei se întemeiază un lucru, iar, prin ceasul al treilea și cel al nouălea ale crucii și, de asemenea, în ziua Cincizecimii, ambele ilustrații sunt reprezentate de o singură persoană, fie Hristos, viu sau în mormânt, fie Petru, în odaia de sus sau în templu.

A treia mărturie privitoare la ceasul al treilea și al nouălea la cele două Cezaree îl identifică pe Petru drept personajul principal în ambele situații, după cum Hristos a fost la începutul perioadei Cincizecimii, iar Petru la sfârșitul aceleiași perioade. Figura alfa a ceasului al treilea este aceeași cu figura omega a ceasului al nouălea, oferind o mărturie că Cezareea lui Filip este alfa dintre cele două Cezaree. A doua mărturie este că numele ambelor cetăți este același, astfel încât numele personajului principal și numele cetății coincid. O a treia mărturie este contrastul dintre uscat și mare. Când Petru se afla la Cezareea lui Filip, era ceasul al treilea. Aici mesajul devine și mai serios.

Este corect să punem în corespondență două cetăți cu același nume, ceea ce și facem, însă integram, de asemenea, ceasul al treilea și al nouălea în aplicare, pe temeiul mărturiei lui Hristos pe cruce și a lui Petru la Cincizecime. Prin reunirea celor trei linii — ceasul al treilea și al nouălea ale

lui Hristos, ceasul al treilea și al nouălea ale lui Petru la Cincizecime — stabilim ceasul al treilea la Cezareea lui Filip. Aceeași logică profetică trebuie aplicată lui Corneliu la ceasul al nouălea, lui Petru la ceasul al șaselea, iar apoi lui Petru la Cezareea lui Filip la ceasul al treilea.

Petru se află la toate cele trei reperi; Corneliu se află la ceasul al șaselea și la al nouălea împreună cu Petru, dar nu la al treilea, la Cezareea lui Filip. Linia este legată laolaltă, întrucât fiecare pas este la ceasul al treilea, al șaselea și al nouălea, respectiv, de la Cezareea lui Filip, la Iope, până la Cezareea Maritimă. Ambele Cezaree își aveau rădăcinile culturale ancorate atât în Grecia, cât și în Roma, însă nota distinctivă a Cezareei lui Filip era întruparea unui păgânism îndepărtat și mistic, iar Cezareea de la mare era un centru comercial și administrativ, împletind cultura greacă cu guvernarea romană. Cezareea lui Filip era un simbol al artei cârmuirii bisericești, iar Cezareea Maritimă, al artei cârmuirii de stat.

Pe linia de la Cezareea la Cezareea, Iope este treapta din mijloc a celor trei trepte. Cele trei trepte sunt reprezentate de ceasul al treilea, al șaselea și al nouălea. Cezareea de pe țărmul mării, la ceasul al nouălea, reprezintă legea duminicală, când Evanghelia merge la Neamuri. Cu trei ore înainte, la ceasul al șaselea, Petru se află la Iope, cetatea strălucitoare și luminoasă. Cu trei ore înainte de aceasta, Petru este la Sărbătoarea Trâmbițelor, la ceasul al treilea. De la Cezareea la Cezareea este perioada Strigătului de la miezul nopții. Petru îi reprezintă pe aceia care proclamă Strigătul de la miezul nopții de la început până la sfârșit, căci Isus aliniaza întotdeauna începutul cu sfârșitul. Strigătul de la miezul nopții începe cu dezlegarea măgarului la borna Sărbătorii Trâmbițelor, unde Petru proclamă solia lui Ioel.

Petru se află la reperul în trei trepte: Sărbătoarea Trâmbițelor, Înălțarea, apoi Judecata. La acel reper, în Matei șaisprezece, se ridică chestiunea cu privire la cine era Hristos. Numele lui Petru este schimbat și Hristos afirmă că pe această Stâncă Își va zidi Biserica Sa. Stânca pe care este zidit templul este temelie, iar Petru, la Cezareea lui Filip, este solia primului înger, care este solia de temelie. Când Petru ajunge la următoarea treaptă, la Iope, el se înalță, așa cum S-a înălțat Hristos la sfârșitul celor patruzeci de zile de învățătură față către față. Înălțarea este, de asemenea, o paralelă cu crucea, stindardul principal al istoriei mântuirii; iar crucea este împărțită în două părți, cu cei doi tâlhari, ruperea perdelei spre Locul Preasfânt și întunericul și ceasurile.

Iar de la ceasul al șaselea s-a făcut întuneric peste tot pământul până la ceasul al nouălea. Iar pe la ceasul al nouălea, Iisus a strigat cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabachthani? adică: Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit? Matei 27:45, 46.

La Iope, la ceasul al șaselea, Petru se află într-un punct profetic de despărțire, între cei pierduți și cei mântuiți, între lumină și întuneric și între începutul și încheierea Strigătului de la Miezul Noptii. Acea ruptură subliniază tranziția mișcării laodiceene a celor o sută patruzeci și patru de mii către mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Ea marchează respingerea deplină a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea laodiceene. Acea ușă închisă a judecății, reprezentată de Ziua Ispășirii, survine cu cinci zile înaintea legii duminicale de Cincizecime. Acea judecată este precedată de înălțare, iar înaintea acesteia, de solia trâmbiței. Acești trei pași reprezintă reperul de hotar la care este aplicată pecetea lui Dumnezeu, iar solia Strigătului de la

Miezul Noptii este proclamată de biserica triumfătoare către cei reprezentați de Corneliu.

Petru proclamă solia la Cincizecime, iar Cincizecimea marchează sfârșitul soliei Strigătului de la miezul nopții. Prin urmare, este o necesitate profetică ca Petru să proclame solia și la începutul perioadei Strigătului de la miezul nopții. Începutul ilustrează întotdeauna sfârșitul. Solia Strigătului de la miezul nopții a lui Petru este însoțită de putere atunci când asinul Islamului este slobozit și atacă Statele Unite, după cum o face din nou la legea duminicală. Proclamarea de către Petru a soliei la ceasurile al treilea și al nouălea ale Cincizecimii identifică începutul și sfârșitul Strigătului de la miezul nopții.

În linia pe care o avem în vedere, cele patruzeci de zile care se încheie la Înălțarea lui Hristos deschid, de asemenea, cele zece zile în odaia de sus. După cinci zile din cele zece, Ziua Ispășirii atestă că păcatele lui Israel au fost șterse și că Biserica s-a pregătit. În ceasul al treilea, Petru era în odaia de sus, la Cincizecime. La ceasul al nouălea al legii duminicale, mesajul se schimbă de la strigătul de la miezul nopții la strigătul cel tare.

Proclamarea mesajului Strigării de la miezul nopții de către Petru are loc când el se află în ceasul al treilea. Acel mesaj este marcat de sărbătoarea trâmbițelor, când asinul este dezlegat, și de Cezareea lui Filip, care este, de asemenea, Panium. Panium este reprezentat în versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece. Petru identifică nu doar o lovitură islamică împotriva Statelor Unite atunci când asinul este dezlegat la începutul proclamării Strigării de la miezul nopții, ci, simultan, el se află la bătălia de la Panium, care conduce la legea duminicală. Bătălia de la Panium este un eveniment paralel cu lovitură islamică împotriva Statelor Unite.

Vom continua cu acestea în articolul următor.